

Luboš Snížek (*1962) je knižní redaktor a překladatel. Vystudoval obor fyzikální chemie na Přírodovědecké fakultě UK v Praze. Jako restaurátor a konzervátor se podílel na záchraně Archivu České koruny. Vystřídal různá zaměstnání – pošták, antikvář, vinárník, distributor knih. Nyní již přes dvacet let pracuje jako dispečer u firmy zabývající se technickou správou budov, především archivů, kde má mimo jiné na starost dezinfekci archiválií.

Přeložil knihy a sbírky autorů jako Gary Snyder, Lawrence Ferlinghetti, Allen Ginsberg, Gregory Corso, Jim Morrison, Hubert Selby, Sherman Alexie, Ken Kesey, Colson Whitehead, George Orwell a další. Spolupracuje převážně s nakladatelstvím Maťa.

Vlastní tvorbu dosud nepublikoval, nepočítaje několik sbírek povídek či básní vydaných před r. 1989 strojopisem v nákladu 5 kusů. Cyklus „Ze své pozůstalosti“ shrnuje básně z let 1982–1988, ostatní cykly jsou tak nějak z let 2011–2025.

JAK VZNIKÁ (MOJE) POEZIE

Ginsberg říkal, že
„první myšlenka, nejlepší myšlenka“

Podle mě je to kravina,
zvláště když člověk slyší ty dva politiky...
I když... u nich aby myšlenku pohledal.
Takže...

Taky říkal, že
„báseň sama si hledá vlastní formu“

No vida

11. 3. 2025, Pha

Z POSLEDNÍHO VRHU

(k 9. 7. 2025)

**Do
vyznání**

Ale já tě mám ráda...
Tak si to tolik neber
když tiše vykrádám
ten sval z tvých žeber

1.7.25

I

Vstane
Rozsvítí
Otevře okno
Vezme si mikinu
Rozsvítí na chodbě
Sejde se schodů
Jde na záchod
Vrátí se
Zavře okno
Svlékne mikinu
Zavře okno
Zhasne
Vstane
Rozsvítí
Otevře okno
Vezme si mikinu
Rozsvítí na chodbě
Sejde se schodů
Jde na záchod
Vrátí se
Zavře okno
Svlékne mikinu
Zavře okno
Zhasne
...

II

Ahoj, jak se máš?
Ahoj, mami, jo, dobře.
Co děti?
Jo, dobrý.
Jak jim jde škola?
Mami, oni už chodí do práce
a s námi nebydlí.
Jo? To to letí.
Já pořád myslím na rodiče,
co oni tam tak sami...
Mami, ti už tu spoustu let nejsou...
Vždycky spolu sedáváme na lavičce...
Sousedku vidím z okna...
Mami, ale vy už bydlíte dvacet let tady...
Aha, no jo...
Já si myslím, že bych ještě zvládla
dojet za nima na kole.
Ale je to 150 kilometrů...
Myslíš?
A ten brácha taky nezavolá...
Mami, ten už tu asi sedm let taky není.
Jo? A co děti, nezlobí?
Ne, dobrý, jsou fajn.
A jak se mají tvoji rodiče?

SPÁCHAL JSEM STRAŠNOU VĚC

ostříhal jsem svého otce
a on vypadá jako já
za třicet let

19. 6. 2025, Pyšely

MÁME SE DOBŘE

Máme se dobře
Nic nám nechybí
Důchod máme pěkný
Na pohřeb máme
Obědy nám vozí
Jsou dobré
Hlavně to zdraví
Jí bolí kyčle
Já se motám
Ona si nic nepamatuje
Já neslyším
Je to na hovno

5/5/25

+++

mám návrh
co s životem svým
budiž od teď už jenom návrh
posraným

19. 6. 2025

NEBOJ

luna pro Shermana Alexieho

Neboj, maličká,
to je jen
datel, víš? Zatím...

pod Homolkou, 30. 3. 2025

INTER ARMA SILENT MUSAE

Pro Michaela Marche, podle Garyho Snydera

Včera jsem byl na zádušní mši
za člověka, který věřil
že poezie může změnit svět.

Dneska ryju a pleju záhon v koutě zahrady,
kterou nám krtek v zimě stokrát obrátil naruby.

Před pár dny ještě tvrdá, nepoddajná půda,
dnes vláčná, se spoustou žížal.
Dva kosáci kontrolují, jestli to dělám dobře.

Před pár lety jsme v noci sledovali
pravidelně blikající body letící v přísné přímce po nebi.
„Hele, klídek, to jde od západu,“ smáli jsme se.
Hm, a hele...
Zloba, závist, zášť nepominuly.

Když se k moci dostanou namyšlení pitomci,
nikdy nevíš, jestli tě do hlíny nezadupe
banda ožralých mužiků,
anebo ti celou zahradu neobrátil naruby
jeden dobře mířený granát, i s chalupou.
Tihle kosi to uměj pokosit docela dobře...

... anebo jestli si zas nebudeme rejpat svoje zahrádečky
a nakonec rejt držkou v zemi,
protože pár sviní pošle zvací dopis.

Oproti loňsku jsem záhon zvětšil o dva čtvereční metry.
Brambor není nikdy dost.

„Nic kromě lidí a zlých časů,
nad ničím nemá žádnou moc...“

Zítřka nezapomenout poslat
aspoň něco na drony.

Dolní Vysoké, Praha, 9./10. 3. 2025

+++

otočit se

k sobě zády

umí každý

ale pohlédnout

sám sobě

do očí...

19/4/25

+++

Láska je nádherný močál

dokud ho život nemelioroval

5/5/25

ŘÍKADLA PRO NEJVĚTŠÍ

+++

Nejvíc to voní

když už to není

+++

Nadýchané peřiny

vydrží dvě vteřiny

+++

Menšiny ó menšiny

až budete většiny...

+++

Nemá na růžích ustláno

kdo nemá v hlavě nasráno

+++

Rusáci, Rusáci,

vy jste fakt Rusáci

(2020)

Amíci, Amíci

Вы молодцы

(2025)

+++

(Poučení z krizového vývoje po roce 1989)

Jedva přejde represe
přepadne nás deprese

PROČ JSEM NAPSAL BÁSEŇ O TĚ NEJBLBĚJŠÍ REKLAMĚ

Protože chci...

Z LIDOVÝCH PŘÍSLOVÍ PRO NOVÝ SVĚTOVÝ ŘÁD

Kde se dobře daří, tam jim zavaří.

Kdo šetří, tomu natří.

S poctivostí nejvýš pojdeš.

Moudřejší už loupí.

Chrní ptáče do totáče.

Poskoč, zalez nebo vlez.

Láska i na hory donáší.

Sed' tiše v koutě, stejně najdou tě.

Kdo chce s vlky výtí, nemusí se mýti.

(2025)

+++

od půl třetí beze snů
za víčky jen bílá zed'

že by TEĎ?

29.11.24

MOJE BABI GURU BYLA, JENOM O TOM NEVĚDĚLA

teplý nohy
chladnou hlavu
ve střevách jen skromnou stravu

když říkala

„Kolik?“

„Čtyři.“

„Tak tady máš šest,
to vyběháš“

7. 1. 2025

SPIS

podle Ezry Pounda

...pravil

3

... okolnosti

... musel

... ach

vyšel...

... dolů

2.12.24/3.4.25

+++

Po vodě už jeden chodil...

Ale ten náš strach

udělat další krok...

29. 9. 2024

SNYDERIANA

SEN

Garymu Snyderovi

Stál jsem s Garym na útesu
poblíž údolí Imbines a
zeptal se: „Co mám
říkat lidem, kteří se mě ptají,
jak jsi na tom ty a nížina?“

Gary odpověděl: To ty
jsi u vás ze mě
udělal to, co jsem.
Tak jim to řekni sám.“

Pak jsme vstoupili
do údolí Iblos a
sotva jsme uviděli první skulinu
ve skále
začali jsme k ní stoupat.
Skulina byla plná kozích bobků.

Gary hleděl do údolí
a potom pustil
dlouhou slinu ze srázu.

STEZKA NENÍ STEZKA

podle Garyho Snydera

vyběhl jsem po silnici
a na odbočce z ní uhnul na lesní cestu
a pokračoval dál
až se z ní stala pěšina
plná maliní
nadechl jsem se
a vyrazil vzhůru stezkou
ale cesta byla pořád neschůdnější
až se vytratila –

jen nánosy klestí a větví a vyvrácené pařezy
a slunce žhnoucí nad hlavou

jít není kam

Sedlo, 26. 8. 2020

PÍŠU DOSLOV K MÝTŮM A TEXTŮM

Mrholí

Posekal jsem trávu,
vytrhal kopřivy a bodláčí
kolem rybízů a keřů

Vytáhl pár ředkviček,
uřízl salát
a Věrce donesl šmitlík

Vyběhl jsem na Sedlo, přehlédl pole s řepkou
pod Řípem

Smrky jsou poznatelné
svou šedě hnědou
barvou po kůrovci

Obrovské mýtiny,
strašidelné pařezy

Jeden sud na vodu
je děravý.

Musím počkat,
až voda odteče,
pak zkusím zalepit
medvědí hovernem.

Anebo koupit nový.

Příště nařezat
rozkolené špalky,
aby se daly přikládat
do kamen.

Drobné opravy na fasádě,
římša se drolí.

Sousedovic kočka v trávě.

Dva kosáci vládnou
zahradě.

Vlaštovky prolétávají
otevřenými okny –
jedním dovnitř, druhý ven.
Mládí.

Když usedám
ke klávesnici,
abych začal psát –
bolí mě záda.

Tolik toho chci říct...

7. 6. 2020, Dolní Vysoké

+++

podle Snyderových Mýtů a textů

Tak, a teď vám taky řeknu, čím
se dneska živíme:

Pivem, vínem, rumem, slivovicí,
brambory z Egypta a brambůrky z Moravy,
rajčaty z Holandska, paprikami ze Španělska,
GMO sójou, řepkou a kukuřicí,
českým česnekem, rybízem, jahodami, jablky,
švestkami, mrkví, cuketou, bazalkou, libečkem,
šnytlíkem z vlastních zahrádek, květovým
medem, lesním medem, medem
smíchaným s fruktózou,
gothajským salámem, českým kaprem,
vepřovým masem, vepřovým sádlem, hovězím
masem, kuřecím masem, králičím masem, masem
divočáků, mraženým pečivem z Agrofertu,
glutamanem sodným, kyselinou octovou,
butylhydroxyanisolem, butylhydroxytoluenem,
kyselinou benzoovou, aspartamem,
cyklamátem a dusitanem sodným.

+++

V divočině stojí dům
bez sazí
 bez oken
bez dveří
 přátelí se
se zvěří

Kdo jeho zdmi
prochází

Óm mani padme húm

19. 12. 2007

KÁCELA SE

Měla asi tak šedesát
ohnutá k zemi
Zdálo se
že musí co chvíli přepadnout
a skácí se.

Suché větve
jablíčka malá scvrklá
strupatá
i když na štrůdl to šlo
Poslední rok už měla jablka
jen na jedné větvi.

Pokácel jsem ji
kmen rozřezal
na polena akorát
do kamen
drobné větve nechal
projít štěpkovačkou.
Drť jsem vyvezl do hájku
a nasypal do výmolů.

Zbyl jen svítivý pařez
v trávě.

Netrvalo to ani hodinu.

Příští rok mi bude šedesát.

30. 11. 2021

PROČIŠŤOVÁNÍ

Vyčistil jsem komín,
popel jsem rozsypal kolem hrušky a jabloně

Vyklučil jsem popínavé bejlí
v hájku a říkal si
že stromům se bude na jaře lépe dýchat

Při skládání tří plnometrů
jasanových špalků
jsem si pročistil hlavu
a protáhl zbylé svaly

Odpoledne na Letné
jsem se pokusil
očistit politiku

16. 11. 2019

Vzpomínka na Maramureš

Celý den
jsme bloudili v lesích
čvachtali se v blátě
klouzali listím
ukrajinská mapa z r. 1942
nepomáhala

Nakonec na dřevašské cestě
jsem si zul boty
a nohy vystavil slunci

Motýli se slétali
z širokého okolí
a usedali

Jen nerad
jsem jim musel sebrat
svoje ponožky

12. 7. 2022
Horní Blatná

(z cyklu „Fotobásně“)

VĚČNÝ BOJ S OPTIMISMEM

NEDĚLNÍ CHVILKA POEZIE

Ach, tyhle podzimy...
Trvají až do zimy...
Zima studí, zebe do jara,
Vše marno – i jaro
svěží zastará-
vá do mladého léta.
Už celá léta.

7.10.20

UBÝVÁME

ukradeno Anně K.

Ubýváme, je nás čím dál míň
dřív nás tady byla plná síň
dnes se vejdem do pokoje
jak se říká, chybí zdroje...
Každej dělá, že to dáme...
Je to prostý – umíráme...

Ubýváme, je nás čím dál míň
tak to bylo, bojuj, nebo zhyň
Nás už nesou na nosítkách
ubejvá nás po desítkách
Každej dělá, že to dáme...
Je to prostý – umíráme...

Ubýváme, je nás čím dál míň
dřív to bylo, životem si plyň
Dnes padáme jako mouchy
smrt z nás dělá nemrcouchy
Tak nedělej, že to dáme...
Je to prostý – umíráme...

15. 7. 2018 Praha

+++

Zase se vrátit
a být jak dřív

Na tom nic není

Stačí vstát z hrobu
a být živ

21. 5. 08 Pha

OTÁZKY

Mají plíce líce?
Může klid klít?
Rafá žirafa?
Je ve vzduchu duch? A v duchně?
Kolik bych je bichle?
Bývá včela v čele?
Když cesta klesla, je pokleslá?
Může být sleva i zprava?
Dá se zpít do moty?
Vysílá televize vize?
Plastik je plaz, co má styk, nebo jenom tik?
Dá se úspěch uspěchat?
A úsměv vysmát?
Když se nic neděje, děje se něco?
Jde v náboženství o ženství?
Kouká sériový vrah na seriály?
Když máš v břiše nůž, máš volat: Nuže?
Proč většina rebelů stojí za starou belu?
Když tě politik osloví, kdo má blíž k oslovi?
Proč je právo někdy levé?
Může se jít svoboda bodnout?
A můžou být dějiny jiný?

PLUJEM

na jedné lodi plujem
každý sám
si kormidlujem
a nevíme kam

jeden vpřed
jeden vzad

klesáme rok od roku
voda kolem nás
máme díru na boku
a lapáme čas

A photograph of a gnarled pine tree on a rocky cliff edge overlooking a misty valley. The tree is the central focus, with its dark, twisted trunk and green needles. The cliff is covered in low-lying green vegetation. The background is a vast, hazy landscape of rolling hills and valleys, creating a sense of depth and solitude.

**Mha přede
Mha za**

**Úporné
všechno
a nic**

27. 9. 2024

(Z cyklu „Fotobásně“)

+++

Na břehu stojím
vítr mě objímá

jsem skála

jsem kámen

jsem

větru se vzpínám
větrolam sám

16. 5. 2008, Horní Maršov

+++

Zase ta nálada
 zas po mě sahá
Zakroutit hady
 marná je snaha

Vyloupnout měsíc
 vyvrhnout kolo
V hřbitovním silu
 zahrát si sólo

Usmát se na smrtku
 zahodit vývrtku
Pak ji zas sebrat
 na nic se neptat

21. 5. 08 Pha

+++

Moře

jež nadnáší
nás
nad náš
svět

Země

jež kvete ze mě

Nebe

z něhož zebe

Ekobůh

Pro mě

za mě...

Když beze mě

tak bez země...

25. 8. 2020 Pha

MEZI SLIVENCEM A MALOU CHUHLÍ

Homolka Homolka
jedna pastuší tobolka
za druhou
tam za duhou
netečná ve větru
já ve svetru

truchlím

29. 9. 2021

když ohně bíjí na poplach
a tma se vkrádá do úvah
krása plamene
se v srdci dme

2009, 2024
(Z cyklu „Fotobásně“)

KONEČNĚ

Konečně slunce
a měsíc
Hvězdné nebe nade mnou
a mravní zákon beze mě

22. 9. 2020

+++

Padají kapky
dělaj se kola

Co mě to ponouká
co mě to volá

Odcházím
Nebudu tady zas dělat vola 21. 5. 08 Pha

POČÍTAČOVÉ HAIKU

Zase u kompu
překládám, jak mi to jde,
poví zadek sám

8. 10. 19

VRCHOLOVÉ HAIKU

Konečně vrchol
rozhozený tlak a dech
cesta dolů jen

7. 9. 2020

STROMOVÉ HAIKU

věčně starý strom,
se kterým jsem vyrůstal,
uschnul. Co já s tím?

PTAČÍ HAIKU

Střízlík, červenka?
Ne, rehkovi patří ty
hladové krky

5. 7. 23

OBRÁZEK

Vpravo od silnice paběrkují vrány
na asfaltu se hrobařící pokoušejí pohřbít
přejetého černého slimáka
a vlevo mátožně poletuje káně
nad polem nezralých makovic

Litomyšl, 26. 7. 2010

ZAJÍC, VRÁNY A BANÁNY

Na chodníku
seděl zajíc
a lízal si rány
i když ve skutečnosti
jen prováděl ranní
hygienu
Za oknem vrány...
a banány...

Co by člověk neudělal kvůli rýmu.

LEŽÍM II

Ležím tu beznohý
Synáčku nebohý
kde jsi

Ležím tu bez hlavy
na poli slávy
Dej si

Ležím tu na poli
už mě nic nebolí
Buď si

24. 12. 17

+++

Múza mě
opouští
Múza už
padá

Však jsem
jí natřikrát
prostřelil záda

5.9.2020

+++

hod' kamenem
kdos
bez viny

překročit stíny

miny
minulosti

starých lásek
kosti

5.9.2020

CO JSI

Jsi Abel nebo Kain?
Nemám šajn

Jsi démon nebo anděl?
To by asi jiný pověděl

Jsi ďábel nebo bůh?
Nevím, jsem
prach voda vzduch

+++

Ten list, co Nezvalovi na stan spad,
do hlíny jsem dávno všláp.
Teď zas se blíží listopad
a já se cítím jako Kafkův šváb.

12.10.20

+++

Někdy ležím
a vidím se
jak ubíhám
pozpátku
do černé díry
která tu
po mně
zbyla

prosinec 20

Ach, tolik světla...

A já si přál ticho

29. 9. 2024

(Z cyklu „Fotobásně“)

TIRÁDY ZPRUZENÝHO

ROLL OVER...

Tak to zabal Beethovene
nový vítr už se žene
tihle staří nezapaří
ale mladí
ti prej jo

Tak to zabal Debussy
každý vrznout musí si
staří jenom žvejkej seno
ale mladí
ti prej ne

Tak to zabal Coltrane
Zappo i ty Cobaine
staří prděj do hlíny
ale mladí
do plíny

21. 1. 19

VSTANOU NOVÍ BOJOVNÍCI

Vstanou noví bojovníci
už od mala svině
s úšklebkem na líci
povraždí nevinné

Vstanou noví bojovníci
zpovykání zmetci
s úšklebkem na líci
pustí proud do klecí

Vstanou noví bojovníci
už povahou potratí
s úšklebkem na líci:
„To jsem se potatil...“

24.12.17

VŠECHNO JDE DO KYTEK

Koho mám volit?
Komu lízt do zadku?

Nebude lepší jít
sousedce
pokropit zahrádku?

12. 10. 2019

POTÉ, CO DO MUŠLÍ VE FIASKU OPĚT NALEPILI OBNAŽENÉ ŽENY

nikdy jsem nechcal
ženám na prsa
tak jsem přešel na mísu
teď už jen čekám...
vysrat se na všechno
hlavně tam nic nelepte

6.5.16

JE TO V PRDELI

je to v prdeli
andělé na špičce jehly
se porvali

je to v kélú
andělé na špici
maj tupou jehlu

je to v piči
andělé na jehle
jsou na špici

28.1.17

ČVACHTANICE

Ferlinghetti říká:

„Historii tvoří lži vítězů...“

Jenže my vlastně nevíme
kdo je tím vítězem
ačkoliv se tak každý tváří
a taky se podle toho chová

– Jako když šlápneš do mazlavého bláta
a bota se ne a ne odlepit
... člověk si zvykne

Poznávání pravdy se děje ve třech bodech:

1. Známe pravdu (neúplnou)
2. Zpřesňujeme pravdu
3. Známe plnou pravdu – víme vše

Cimrman se vydal opačným směrem:

1. Známe lež (přesnou)
2. Vyvracíme lež
3. Nevíme nic

Přes dvacet let vyvracíme lži vítězů

– Jako když šlápneš do mazlavého bláta
A bota se ne a ne odlepit
... zvyk je železná košile

2013

LINOVISION

V hnědém tupkatém linu
povstává chlapec, co se mění
v anděla s křídly, co se mění
v pánaboha, co se mění
v ďábla, co se mění
ve vousatého mudrce, co se mění
v plešatého filosofa, co se mění
v hrbatého pištce, asi Kokop'ele

Zrak se mi rozostřuje
a najednou všichni stojí
vedle mě a nade mnou
mluví o překot
vandrujou do mě

Ale všichni jsou takoví...
linoleoví...

26. 8. 2020

KOMUNÁLNÍ SATYR

CYKLISTÉ MUSÍ BÝT ŠÍLENÍ

Odboráři v pondělí ve 3:00 zahájí stávkou v dopravě v Praze a dalších městech Česka. Jak dlouho potrvá, neoznámili. Vlaky se rozjedou v 16:00. Prahu čeká blokáda na příměstských komunikacích, zastaví se metro a ostatní MHD. Cesta do zaměstnání, škol i k lékaři se zkomplikuje.

10. 6. 2011, zpravy.ihned.cz/

Takže honem honem:

Cyklodres – s dlouhým, krátkým rukávem?
Zateplený nezateplený – jaká je předpověď?
Jak moc těsný? Nebudu v tom tlustý tlustá?
Zářivý hodně nebo málo?
Kalhoty se šlemi nebo bez šlí
Pod kolena nad kolena?
S vycpávkou bez vycpávky?
Ponožky dlouhé nebo krátké?
Boty s návleky nebo bez
Přilba – volnější nebo hodně odvětranou?
Jo a kolo – horské silniční nebo trekové
jak velké s odpruženou přední vidlicí
s gelovým sedlem?
Kolik převodů
Připlatit si za lepší brzdy?
Brýle
Rukavice
Iontový nápoj
Banán
Ať čuměj...

Kurňa...

O držení rovnováhy ani necekli...

Hajzli... zase mě podvedli

TO SE FAKT STALO

Jasně svět je už dávno šílenej
po afrických městech běhají děti s kalašnikovem
v Sýrii se mydlí kvůli víře lidé stejné víry
živly běsní a zaplavují New York
místo obnovy mokřadů se staví další betonová koryta
která povodeň přesunou jen o kus dál...

Do autobusu přistoupí stařík
celý roztřesený, možná s parkinsonem
a neví vlastně kam chce jet
nějaká paní mu radí, že má vystoupit a počkat na další
on vystoupí, načež nějaký mladý vůl a pabl v bomberu
začne nadávat do čuráků, že mu prý ten zmrdr poplival notebook
a jeho těhotná přítelkyně s jalovým úsměvem mlčí a kouká
Paní se ohradí, aby nemluvil sprostě, že to byl velmi starý pán
a že i on bude jednou starý
Pak vystoupí ona i ten vůl s krávou
ten vůl dá podržet své jalovici notebook
(čumí jako když nadloubeš volovi)
vykřikne pár nadávek a paní napálí pěstí do spánku
Paní upadne do křoví a volský pár v klidu odchází...

„Holt se nemáte do takových věcí míchat...“ řekne záchranář
Policie sepíše svědky a odjede

Dospěla naše civilizace na vyšší úroveň
překonala Darwina a zákony biologie
když mohou děti plodit
vůl a jalová kráva?

12. 11. 2012

DEBILOVA DUMKA

Nejprve dělat jako že nic
že po přechodu jenom tak jakože du
Teprve pak si říct
tohleto nebude žádný bububu
pěkně na férovku a natvrdo
to bude maso ty brdó
Chvilku si počkám a mrknu kdo tam sedí
zmerčit tam šminku povzbudí
pak rychle vytáhnout basebalku zpod bundy
vychutnat strach v očích tý kundy
to křupnutí čelního skla
maník se málem už zesral
koukni jim do ksichtu jak čuměj
a neví kerá bije
pravou i levou už mi to pěkně šije
otevři dveře dřív než se vymotaj z pásů
triko si servi ať viděj tu namakanou krásu
a pak jen bušíš a bušíš
pálkou pěstma nohama v kanadách
s hlavou v oblacích šlapeš po bradách
ta lábuš vidět krev a louži slin
cejtíš vole – adrenalin?
Vidět tu bezmoc a v očích strach
jak se chtěj schovat a nemaj kam...

Já dělám akční umění jsem umělec v akci
jak tedy soud může říct jaksi
tak vágně že jsem nic, prej vrah...?

ZE SVÉ POZŮSTALOSTI

1982–1985

DĚŠŤ

Která mořská krasavice
rozplétá
své dlouhé copy
a spouští je
do slzavého údolí
plechových střech?

ježek
přeběhl
přes cestu tak rychle
až polekaný stín
u
p
a
d
l
z lampy
a popíchal si obě tváře

MEDITACE

*

Klekl jsem
pod trojjedinou borovici
ale země zde byla příliš kosá

Vstal jsem
a poklekl proti
drátěnému plotu

Zahleděl jsem se
na stvol trávy
značně převyšující
ostatní

*

v prázdnotě –
dech
a štěbetání vrabců

*

pluji
na hřbetě
svého dechu

*

ne most
ale světlo teče pryč

*

tváří do vřesu
země se otáčí

*

trojúhelníková samota
klečím
výkřik zní jako
mléčná kára
kodrcající se pustinou

+++

Smrt
není žena s kosou
ale bezpohlavní postava
shrbená
s šedivými prořídými vlasy
potácející se v černém šustáku
setmělou ulicí

KONEC

Ó, paní, proč táhnete
na provaze tu hlavu?
Ó, paní, proč táhnete
na provaze toho hada?

+++

Luk zapíchnutý v zemi
nitkovitý lučištník
na pavoučích nohách
střílí šíp

Světlo se převrací
a padá k zemi

+++

Ne
nad námi není
onen bělokřídý

Nad námi visí hřeb
a hlídá dobře hlídá
ČAS
kdy spadnout má

aby dojista a načisto
byl klid

+++

utopená světla
rozstříklé sperma hvězd
za mlžnou brázdou vír
obtloustlá labutí běl

Kulisa hradu
černá větev
nad černou vodou
oběšencův stín

+++

tři šálky
potřísněné
kávovým blátem
kouř
vyhřezávající z popelníku
s omlácenými hranami
upocený stůl
za nímž sedí
Pierot
s unaveným úsměvem
na rtech
a s hlavou v dlaních

+++

jako král
na trůně
nad drncajícím kolem
autobusu
vyškrabuji si špínu
z nehtů
krvavé slunce se odráží
ve skle

NA STANICI AUTOBUSU

Tak nebezpečně krásná holka

Jak stála

Jak pohnula rukou

Jak se ohlédla...

Jak lehce klopytla

Jak se posadila

Jak přecházela ulici

A za ní my

nevyspalý upocený

dav

NEPROFLÁKANÝ DEN 21. 10. 1984

Viděl jsem

žlutý list, který mi zalepil výhled z tramvaje

č. 29 – podběhl ji, počkal si, až se otevřou dveře,

vběhl dovnitř, ulehl mi k nohám jako věrný pes

a hleděl na mne svýma žlutohnědýma očima,

paní s taškou,

samičku kosa sedící na náhrobním kameni rodiny Bukvojevých

a Stříbrných (když mě zahlédla, otočila se

a hrob potřísnila. Hrob jsem očistil pomocí

dubového listu),

hrob pana Wericha, pana Ježka a pana Bolzana a zapálil jsem svíčku,

neboť oni Věděli,

sluníčko, jak se prodralo mezi mraky,

dvě prostitutky nadávající, že přijdou pozdě, smály se tomu,

psa s amputovanou pravou zadní nohou,

chlápka stojícího na rohu ulice s křečovitě zavřenýma

očima a ústy, s tváří vyvrácenou vzhůru,

holičku, za níž ve větru vlály javorové listy pospojované

stopkami jeden k druhému,

a bufet, kde jsem si dal kulajdu.

jednoaktovka

Viděl jsem chlápka
běžet ulicí,
radostně volal:
„Já vím, co chci!“
(opakovat ve stejném rytmu libovolně dlouho, třeba do zblbnutí)

(pomaleji, ale důrazně)

Viděl jsem chlápka
běžet ulicí
radostně volal:
„Já vím, co chci!“

(nahlas, hutný hudební doprovod)

„Chci umřít!“
„Chci umřít!“
„Chci umřít!“

Z PŘÍBĚHŮ, z nichž některé jsou NA HLAVU POSTAVENÉ 1985

LÁSKA

Čekali na metro a loučili se.
A zamáváš mi? řekla.
To víš, že jo, řek.
Líbnul ji do vlasů.
Prohlížel si svoje kecky, začínal se mu klubat palec.
Prohlížela si svoje kecky. Napadlo ji, že tkanička už dlouho nevydrží.
Trhá se mi tkanička, řekla.
Mně se klube palec, řek.
Usmáli se na sebe.
Dali si pusu.
V tunelu zarachotil vlak.
Tak ahoj, řek.
Ahoj, řekla. A zamávej mi.
Jo, řek.
Dívala se, jak nastupuje.
Zvedl ruku a začal mávat.
Zamával jednou a chtěl zamávat podruhé, když se dveře zavřely a uštíply mu ruku v zápěstí.
Vlak odjel.
Pohlédla na ležící ruku.
Zvedla ji a pohladila.
Má mě fakt rád, řekla.